

Ο άνθρωπος όταν αρχίσει να κάνει εσωτερική εργασία, παρακολουθεί τον εαυτό του, προσπαθεί να διώχνει τους κακούς λογισμούς και να καλλιεργεί καλούς. Συνεχίζοντας αυτήν την προσπάθεια, φθάνει μετά από ένα χρονικό διάστημα να έχει μόνον καλούς λογισμούς. Από το διάστημα που είχε τους κακούς λογισμούς στον κόσμο, θα εξαρτηθεί και το διάστημα που θα χρειασθεί για να φύγουν. Στη συνέχεια, σιγά – σιγά σταματούν και οι καλού λογισμοί και φτάνει σε ένα άδειασμα. Τότε περνά μια περίοδο που δεν έχει ούτε καλούς ούτε κακούς λογισμούς.

Αυτή η φάση φέρνει και κάποια ανησυχία στην ψυχή και ο άνθρωπος αρχίζει να αναρωτιέται: «Τι συμβαίνει; Τι γίνεται τώρα; Είχα κακούς λογισμούς, έφυγαν, ήρθαν καλοί. Τώρα δεν έχω ούτε κακούς ούτε καλούς».

Μετά από αυτό το άδειασμα γεμίζει ο νους με την θεία Χάρη και έρχεται ο θείος φωτισμός»

γ. Παϊσίου Αγιορείτου, Λόγοι, τομ. Γ'